

DE DROOM,

DOOR

EMMA VAN BURG.

Tegen den post van de opengeslagen tuindeur geleund stond Carolien van den zomeravond te genieten. Frissche geur van versch gemaaid gras wekte de stemming van ieder jaar weer: als een herinnering van ontroering. . . . Muggengezoem hoorde Carolien dichtbij, gestaag, aanhoudend — en voor haar geest had zij den ijlen zwerm steeds op dezelfde plek in de lucht, àl dansend. Eén vogel zong in de verte: een lief sjilpend geluid.

Stoelbeweeg en een plofje van gas achter haar in de kamer. . . . „Is 't al donker moeder?” vroeg Carolien zonder het hoofd om te wenden.

„Ja kind, ik kan hier niet meer zien te naaien”, kwam uit het vertrek de bevende stem van Mevrouw van Hemert.

Carolien had in haar gedachten den tuin gezien in avonddaglicht — den top van de kastanje nog gloeiend in zon. Nu zag zij hem in weifelenden schemer, alles al ééntintig vervagend. Er werd gescheld aan de voordeur. Even dook in Carolien's hoofd nieuwsgierigheid op — wie, wat? — dan dadelijk zonk die weer weg. . . . Na een korte tusschenpoos hoorde zij achter zich de kamerdeur opengaan en terstond daarop vroolijkheid van begroeting — verheugdverrast wendde zij zich om: „tante Bertha!”

„En Mies”, zei de vroolijke stem van de jonge vrouw, Carolien's schoonzuster, die met tante Bertha meegekomen was. Zij gingen beide snel de blinde ter begroeting tegemoet. „Wat hebben wij elkaar in lang niet gezien Tante”, zei Carolien hartelijk.

„Ja kind, zeg dat wel”, komiek-verzuchtte tante. „Grootmoeder — dat is zoo'n druk baantje”.

Mies lachte vroolijk op, terwijl zij voor haar en tante elk een stoel uit een hoek van de kamer aanbracht, de zorg van Mevrouw

Van Hemert, die zich langzaam en moeilijk bewoog, afwerend. Carolien, neergezeten op de kanapé, dacht even: ja. . . . in geen vijf jaar had zij tante gezien. . . .

„Tante kwam rood en blazend als een kalkoensche haan bij mij binnenvallen om een kopje thee”, vertelde zoodra ze gezeten was Mies met een lachenden blik terzij op de dikke vrouw met het open-vriendelijk gezicht. „En toen zat ze d'r meteen aan vast ook, toen moest ze mee naar u toe — ik heb haar zoo de les gelezen, moeder, omdat ze u in zoo lang niet had opgezocht”.

„Dus in plaats van dat jij haar thee gaf heb je haar zoo rood en blazend als ze was nog dat heele eind hierheen meegesleept — arme tante”, lachte Carolien.

„Kind, wat beteekent dat nou voor zoo'n jonge blom als ik”. Tante lachte smakelijk.

„Hoe oud bent u, tante? 'k wed dat u het niet weten wilt”, plaagde Mies.

„Vijftig jaar”, lachte tante.

„Tante jukt! foei tante, wat een voorbeeld voor uw kleindochter”.

„Zeg Mies, wordt tante al grijs?” vroeg Carolien met een snaaksch glimlachje. Zoo, als gewoon, liet zij altijd in de gesprekken vragen en gezegden vallen over kleuren. . . . over schoon van landschappen of schilderingen. . . . om zich in één rij te stellen met de normalen, de zienden — telkens te laten blijken dat zij niet hoorde tot die stumperds, die hun leven lang blind waren geweest.

Ze hoorde naast Mies' joligen schater even een zacht lachen van moeder — tante fluisterde druk-afwerend: „nee, nee hoor, niet zeggen”.

„Grijs als een duif, Carolien”, joelde Mies.

„Waarom wilt u dat nou niet weten tante, grijs flatteert”, zei Carolien glimlachend — weer met haar heel heimelijk zelfbehagen. . . .

„Kind, dat oud worden”. . . .

„Kom tante, als u niet zoo grijs en zoo dik was zouwen ze u nog voor een jong meisje houden”. Mies lachte smakelijk achter haar woorden aan.

„O, moet je ook weer eens gauw laten hooren, dat ik dik ben. Zeg Carolien, denk erom dat ze schandelijk overdrijft, die schoonzuster van jou”.

„Is tante heusch nog dikker dan vroeger Mies?” Even was er in Carolien, terwijl ze het vroolijk vroeg, een smartelijkheid....

„O wel tweemaal zoo dik”.

„Zeg wat ben jij stout vanavond.... Hoor eens, Carolien, wil ik je es wat vertellen, Ab en Hermien hebben er nog op aangedrongen dat ik met hun meeding naar Zwitserland. Nou zie je Mies dat jij niet zoo'n praats hoeft te hebben — als ik in het oog van mijn kinderen nog zoo'n jonge blom ben dat ze mij bergen willen laten beklimmen....”

„De goochemerds — die snapten ook wel dat u toch bedanken zou.... Zoo'n goeje dunk hadden ze wel van uw verstand, tantetje”. In haar stem klonk een toon van vriendschappelijke teederheid, en zij klopte tante op den arm.

„Zijn Ab en Hermien samen naar Zwitserland? kolossaal! Waar zijn ze heen?” informeerde Carolien levendig.

„Ze trekken van de eene plaats naar de andere.... De laatste briefkaart die ik kreeg, vanochtend, was uit Interlaken.

Carolien zag de jubelende zon op het tintelend witte gletscherveld, de diepe donkergroene dalen en den stralenden blauwen hemel daarboven. „Hè!” verzuchtte zij, als met een lange teug van herinneringsgenot.

Mies keek met verstrakten mond voor zich, tante Bertha kreeg de tranen in de oogen, Mevrouw van Hemert sidderde nerveus. Carolien voelde de stilte die plotseling viel. Zij wilde, vriendelijk, hen'er zelf overheen helpen.

„Tante nou zou ik toch maar erkennen dat ik oud werd — als de twee kleintjes al op hun eigen houtje naar Zwitserland gaan.... Zeker een belooning voor Ab's eindexamen, is 't niet?”

„Ja — ik gunde 't hem graag, hij heeft hard aangepakt om er te komen. Och, jelle

weten wel hoe 't met Ab was — altijd met een natte vinger van zijn werk af te halen — en als je er dan als moeder alleen voor staat om zoo'n jongen achterna te zitten.... Maar het laatste jaar is hij dan toch gaan inzien dat het ernst was”.

Er werd nu weer altijd in Carolien's tegenwoordigheid gewoon gepraat over Ab, tante Bertha's jongsten zoon, die vijf jaar geleden als speelsche veertienjarige, tegen de angstige waarschuwingen van Mevrouw van Hemert in, zijn nicht had gedreigd met een geweer van zijn vader, dat geladen bleek....

Het was een onverwacht gezellig-vroolijk avondje. Tante vertelde smakelijk-genoeglijk van haar kleinkind en de onhandigheden der jonge moeder, haar schoondochter; Mies was onuitputtelijk in jolig geschaterde plagerijen. Aan 't eind van den avond holde ze met geheimzinnigen lach en gezicht weg en stond na tien minuten weer in de kamer; helder lachend hield zij ieder boven het bereik der handen de lievelingslekkernij voor: moeder vruchtenkoekjes, tante pralines, Carolien Haagsche hopjes — toen diepte zij met een breed gebaar onder uit haar taschje voor zichzelf een kwatta-reep op, nadoend een verrukten kinderuitroep: „kwatta!”

„Carolien, tante en Mies willen misschien wel een glaasje limonade”, beefde de stem van Mevrouw van Hemert.

„Moeder dat weet u toch wel, aan tante kun je alleen maar wijn kwijt — zoo'n ouwe pimpelaarster....”

„Weet je waarom ze dat nou alleen zegt Carolien — omdat zij zelf hoopt op een glaasje”.

„Welja laten we de gezondheid van de kleine Bertha eens drinken”.

„Kijk ze er nou weer es een draai aan geven — om ons met haar uitpattingen te verzoenen”.

„Nou tante, we zullen dan maar gauw tot die uitpattingen overgaan”, lachte Carolien. Rustig-bedreven haalde zij uit het buffet een halfvolle flesch en twee wijnglazen en

zette ze na een paar vlugge tastbewegingen op tafel, toen daarnaast twee limonade-glaasjes.

„Drink jij geen wijn mee Carolien?” vroeg Mies met een lichte teleurstelling in haar stem.

„O, nee, ik slaap altijd zoo vast op wijn”, weerde Carolien haastig af.

„Nou dat is juist een reden....”

„Nee — want dan droom ik niet — en 's nachts droom ik zoo graag omdat ik dan zie”. Hevig blozend stond Carolien met gebogen hoofd, als turend op de glaasjes.

Een stilte viel.... Mies pakte zich snel weer aan. „Nou dan klinken moeder en jij maar met limonade — 't zal er de kleine des te beter om gaan als er zoo anti-alcoholisch op haar gezondheid gedronken wordt, hé tante?” Haar vaste opgewekte stem gaf Carolien geen oogenblik vermoeden van de tranen in haar oogen terwijl ze tante Bertha aanzag.

Ze tinkten met elkander aan; Carolien wenschte tante Bertha nog heel veel malen grootmoederlijke vreugd. Dan zaten ze rondom de tafel elk achter haar glas, babbelend in herstelde genoeglijkheid.

Voordat tante en Mies afscheid namen moesten zij nog even den tuin in loopen.... En gearmd met haar drieën wandelden zij langs de paden — telkens, bij 't huis gekomen, drentelden zij opnieuw ervan weg. Ze dreven op het genot van den zaligen zomeravond....

Toen Carolien tegen elven de twee aan de voordeur uitliet, ontviel tante Bertha wat Mies in den tuin van haar lippen had teruggedrongen: „Wat een prachtige sterrenlucht!” Mies stak haar arm door dien van tante. „Dag Carolien!” riep ze omziend terwijl ze zich in beweging zetten, „ik kom gauw es weer hoor!”

Op haar kamer, nadat ze haar moeder aan haar arm de trap op had geleid, stond Carolien voor het hoog opengeschoven raam; de geurige frische streefde haar voorhoofd.

Daar buiten wist zij nu de diep-donkere lucht met de millioenen tintel-puntjes — en zij bleef op haar plaats geboeid, alsof zij daar er toch iets meer van had dan van het raam weg. Zij voelde zich weldadig doorstroomd van genot. Tante had zij meer lief om die enkele los-ontvallen woorden waarmee háar de schoonheid van den avondhemel was onthuld.

Wanneer Carolien, de altijd werkzame altijd levenslustige, vroeger ooit aan blind worden zou hebben gedacht, dan zou dit als een niet te omvatten geheel verbijsterende ramp vóór haar hebben gestaan. Maar toen, in één oogenblik, het schrikkelijke voorgoed onherstelbare voltrokken was, toen had de realiteit, het dáar zijn van de beproeving tegelijk de kracht tot dragen in haar gewekt. Zij was het geweest die van Ab gedaan had gekregen dat hij, voor 't eerst na twee etmalen, weer iets at....

Haar leven had zich gevuld op een andere wijze. Haar werkkraft, haar kennis en ontwikkeling had zij nu gesteld in dienst van de armen onder haar lotgenooten. Onzegbaar had zij geleden om haar verlies — altijd in stilte en achter een onbewolkt gelaat — maar haar geestelijk evenwicht was niet verstoord geworden.

Nu koesterde zij teer als een dierbaar bezit elke herinnering van zien. Op een wandeling liet zij zich door anderen het natuurschoon beschrijven, en verkwikte zich aan de schimmen van beelden die zij opriep voor haar geest. Maar haar groote genot, in heimelijke hoop iederen avond verbeid, was het droomen.... Dan zág zij, echt: gestalten van menschen en gezichten in één uitdrukking één oogenblik gefixeerd — landschappen wijd, woest en vaag — plotseling een stillen tuin vol kleurige bloemen.... 's Ochtends wakker in bed liggend hield zij nog de visioenen vast vóór zij in de dag-drukte snel vergingen....

Terwijl zij welgemoed door den vroolijken avond op bed met de armen onder 't hoofd nog even lag te genieten van de geurige